

Dinnye

Mondom reggel magamnak, veszek már egy kis gyümölcsöt. El is indulok, ballagok, ballagok, erre mögöttem mocskosul káromkodik valaki. Hátranézek. Hát a dajka meg a védőnő jön nagy kikenve, kifenne. Na, mondhatom, szép. Ez az ördögi kör már ott lenn elkezdődik. Aztán jön felfele. Örvénylik. Beránt és lehúz mindenkit, aki a közelébe kerül. A legnehezebb a szegény ártatlan gyerekeknek. Amennyi trágár manipuláció éri őket, mire felnőnek. Mesélte a szomszédasszonyom is, hogy már a templomba is beburjánzik a kinti világ. Mondta a pap, hogy ő tényleg majdnem mindenben hisz, de ami sok, az sok.

A gyógyfürdőbe dökögök kezelésre. Kírta az orvos. Na, ez az orvos is! Magyarázza nekem a tudatos életmódot meg a diétát, amikor háromszor volt infarktusa. Ami publikus. És még Isten tudja hányszor, amit csak úgy fű alatt intézhetett el. Magának. Mindig úgy szoktam, hogy itt balra a kisboltban veszek magamnak valami gyümölcsöt. Az nekem betart egész napra. De vigyázni kell ám, mert a sarkon mindig előbukkanhat valaki, akitől minden kitelik. Látszik az arcán, hogy belém akar kötni. Egyszer ránéztem egy ilyenre. Azt mondja, mit bámulsz, nem láttál még embert, mi van, mi? Na, most tényleg, erre mit lehet mondani. Lesütöttem a szemem, de éreztem, hogy jön utánam. Majdnem otthagytam a fogam. A hentes Jóska mentett meg, szerencsére épp akkor jött, a nyakában egy fél disznóval. Hát nem szörnyű?

Már a dinnye se a régi. Valahogy régen minden édesebb volt. Nekem ne mondja senki, hogy nem! Emlékszem. A tisztaszobában tartottuk, a nagy páros faágy alatt. Amikor beleszúrtuk a kést, dörögve repedt szét, és kibuggyant belőle a méz-édes lé. Kenyérrel ettük. Jaj, bárcsak azt az ízt érezhetném még egyszer! Én folyton csak arra az ízre vágyom. Az édes dinnyéére. A boltban pokoli meleg van. A pénztáros Erzsike meg be van tekerve egy pokróccal, úgy ül ott. Csak tán nem fázol?, kérdezem tapintatosan. Azt feleli, ne is kérdezzem, mert olyat felelne rá, ami szörnyű. Dinnyét veszek, negyedet. Régen ez is pirosabb volt. Jó, hát pirosnak most is piros. De mi van, ha valami mesterséges panccsal kenték be? Mondta a szomszédasszonyom is, hogy vigyázni kell, mert mindent géneznek. Pokoli nagy ma már a tudomány. A fekete magok körül bemélyedés. Jézusmária, csak tán nem kezdett el apadni? Apadt dinnyét én meg nem eszek semennyi pénzért sem.

A fürdőben ülök, ingyen van a meleg víz, csak a dinnye került pénzbe. Vagyis a fenét! Adtam eleget az orvosnak és az asszisztensnek. Na, de ez a kis asszisztens is! Én csak sátánkának hívom magamban. Az úgy, de úgy utálja az embereket, meg mindent, ami mozog. Nem is értem, ki ültethette azt oda a gép elé? Hozzá se tud félni a betűkhöz a műkörmével. A múltkor majdnem rossz helyre adta az injekciót. Ha nem vagyok résen, esküszöm, lebénulok. Különben meg tele van tetoválással. Van egy masnija, egy pillangója, meg egy szárnyas, motoros Szűz Máriaja. A

karján. A többi meg nem látszik. Köztünk legyen szólva, mindent kétszer kell mondani neki, hogy megértse. Ha mesélek valamit, arra azt feleli mindig, ne tessék már, ó, de szörnyű!

Egy szép család közeledik felém. Apa, anya, két kisfiú. Labdáznak. De úgy az egész család. Ilyet is ritkán lát az ember ebben a bomló világban. Nézem őket. Nekem is van kettő. Nagyok. Illetve három. De szép is tud lenni a gyereknevelés! Már akinek van. Meg a magára maradt kis öregeket is annyira tudom szeretni. Olyan kis édesek. Kis bugyuták. Mosolyognak, mosolyognak, s közben nem is sejtik, mikor törik rájuk az ajtót. Mesélte a szomszédasszonyom, mi történt a múlt héten Trézsi nénivel. A három kendermagosát vitték el reggelre. Pedig az a három tyúk tartotta életben. Azokkal mindent meg tudott osztani. Még a lelke fájdalmát is. Érthető. A fia Londonban, a lánya a rehabon, nem maradt szegénynek semmi más öröme, csak a tyúkok. Most nincs tyúk, nincs öröm, nincs semmi. Ajaj, de szörnyű.

De ez a család itt a fürdőben. Bárcsak mindenki ilyen lenne! Édes Istenem, de szép is lenne. A dinnye itt van mellettem karnyújtásnyira. Nem merem a széken hagyni, nehogy elvigye tőlem valaki. Primőr ez még. Naná, hogy másnak is fáj a foga rá. Nem vagyok én bolond, tudom. Meg aztán itt a fürdőben annyi, de annyi a cinikus pofa, hogy konferenciát lehetne tartani róluk. A múltkor azt mondja az egyik ilyen, hogy ő mindennek tud örülni, még annak is, ha felkel a Nap. Mondom neki, jó, jó, de hát ahhoz mit szól, hogy olvadnak a jéghegyek. Azt mondja erre, mért foglalkozik maga azzal? Már hogyan foglalkoznék. Régen én is jártam konferenciákra. Akkor még bírta mind a két lábam. Nem kellett a keret. Most se mindig kell. Csak ha fáj. Szörnyű koszt hagyott ott az a temérdek marha okos ember. A konferenciákon. Én takarítottam utánuk. Egyiktől még egy kiskutyát is kaptam. Azt már nem vitte haza, azt mondta, nincs rá szüksége. Ha nem vagyok ott, mit csinál, kidobja szegény állatot az utcára? Hej, hej, hej, de szörnyű.

De erről a családról nem tudom levenni a szemem. Süt róluk a családi boldogság. Nekem is volt családom. Meg boldogságom is. Egyszer. Emlékszem, sütöttem reggel a hagymás csirkemáját. Körülültük az eperfa alatt a nagy faasztalt, ettünk. Akkor volt a születésnapja. Egy piros pettyes labdát vettünk neki, úgy tartotta a kis ölében, úgy kapaszkodott bele, mintha az gyógyítaná meg. A labda. Jobban is lett pár napra. Kacagott, ha szállt a labda. Erre mi éjjel-nappal labdáztunk neki. Hadd nevesse ki magát. Hadd örüljön az életnek. Jobban is lett. Egy időre legalábbis.

Nézem a piros pettyes labdát, ahogy száll. Így kéne minden apukának. Példát mutatni. De mit akarnak ezek? Ezek egyenesen felém jönnek. Ezek engem pécézték ki. Ezek a dinnyémre pályáznak! Jönnek a primőrre. Már ott is van a kisebbik kölyök! Jaj! Takarodj a dinnyémtől! Tessék, hogy mit tetszett kérdezni? Hú, ezt megúsztam, továbbmennek. Feltápaszkodom, de nem bírja a lábam. Négykézláb mászom a dinnyémhez. Nyúlók a reklámszatyorért. Mintha a semmit fognám. Tapogatom itt, aztán meg ott. Ez nem lehet igaz. Ez üreees! Hát már a meleg vízben sem lehet nyugta az embernek? Ez tényleg nem emberi! Ez tényleg szörnyű!